

Assoc. Prof. Dr. Dušica Ristin
Faculty of Foreign Languages and Literatures
University of Bucharest, Romania

INTERCULTURAL ADAPTATION IN BANAT AND ITS REFLECTION IN THE FIELD OF SCHOOL EDUCATION IN THE MOTHER TONGUE

(Summary)

In our presentation, the narratives with which we will illustrate the intercultural model that we propose for debate in our presentation have as a concrete source the field documentations undertaken by us among the Serbian, German and Romanian ethnic inhabitants of the rural environment of Banat in the northern part of the Banat plain, in the Lower Mureș Valley, in Romania. In this framework, Family, School and Church are three elements that cultivate fundamental human values such as solidarity with others, our part of humanity, the need to be good, generous and to give or do good, trust in Christian virtues, such as respect and appreciation of the cultural landmarks that characterize each community in particular. School critically and selectively capitalizes on that identity inherited in the family and in our small circle of friends, public education having the role of shaping behaviors, a number of traits, skills, representations, judgments and prejudices determined by the geographical and historical context in which we live or to which we constantly relate.

We considered several theoretical references, namely the concept of multiple cultural identity debated by Professor Victor Neumann from the West University of Timișoara, who states that "...the multiple community and linguistic roots of the majority of a city or region suggest the existence of the plural identity of each person." Next, we emphasized that from our subjects' accounts, the fields of history and expressiveness come very close, but also intersect, with narrative identity deriving from the interaction of the storyteller's world of discourse with the receiver's world. In her studies, Rodica Zafiu, professor at the University in Bucharest and member of the Romanian Academy, also tells us that oral accounts can also constitute a source for composing a narrative, dynamic and concrete history of linguistic contacts and diversity, and the phenomena of bilingualism or plurilingualism are relevant in terms of knowing multiple languages in a space of cultural diversity, demonstrating their use and valorization, as well as that identity through language.

Originally from Banat, Professor Mihai I. Spăriosu (1944-2021), Distinguished Research Professor and former director of the Department of Comparative Literature and Intercultural Studies at the University of Georgia (USA), the founder of the field of intercultural knowledge management, discusses the central concept of the will to power and, in this context, shows that the notion of liminality offers the individual the opportunity to escape from the influence or attraction of the will to power and to adopt a peace-oriented mentality ("irenic mentality"). This presupposes a "perennial wisdom", which has a "Golden Rule", also recorded in Romanian folk wisdom in the form of the saying "What you don't like, don't do to others". This very simple Golden Rule represents the "humanity part" mentioned at the beginning of our work and means "generosity, goodwill, understanding, love and care towards others, as well as cultivating peace, instead of envy, competition, conflict, violence, selfishness and materialistic self-interest" (M. Spăriosu). In this sense, we could emphasize that the need for an educational program is evident in this case, where school and learning have a primary role and a supreme value, because, according to a wise man, this time from Sanskrit literature, a poet and playwright from the 8th century, "Learning is a pearl, a great wealth, which relatives cannot divide among themselves, nor thieves steal, and which does not diminish through giving" (Bhavabhūti).

From our research field, we initially selected a story about one of the specific reference points in the cultural community history of the Germans after World War II, at school, which was the main means of education and the expansion of literacy in this area. On the other hand, to exemplify the serious crises that essentially affected the personal, family and community life of the Banat inhabitants after World War II, we stopped at a conversation about the deportation to Bărăgan of Serbs, Germans and other nationalities, of Banat Romanians and Bessarabian and Bukovinian refugees from here, in June 1951.

Annex 1

Conversation in Romanian with two sisters of German ethnicity, recorded in Periam, Timiș County:

D: Și la școală, ați avut școală?

M: Am avut, de la clasa întâia. Da' n-am avut scaune...O fost scaune roata, și fieștecare o avut caietu'. Nu caietu', o fost „Tafel”, cum se zice?

E: Tăbliță...

M: Täbliță. Pe täbliță, cu burete am șters. Da' n-am avut mai avut scaune, nemții n-or mai avut nimica, decât scaune roata.

E: Tot s-o luat.

D: După '45. Și dvs. ați fost la școală...

M: Până în '45. Eu în '40 m-am născut și la 8 ani am fost în clasa întâia. Asta o fost în '48 deja. Și n-am avut...

D: În clasă numai scaune. Și învățător, învățătoare?...

M: Învățătoare o fost prima dată Weisschrult, Mayer, de la Totina, și atunci Schipper.

D: Și câți copii erați în clasă?

M: Am fost, am fost copii...

E: Am fost copii mulți.

M: Chiar mulți, și în anul meu '40, unșpe. Pe urmă ne-am dus la Semlac la internat, și unșpe am fost. Noi am fost 10 fete și cu Kondrad, singur băiat.

E: Și Filip, Filipche...

M: Filipche o fost, da' n-o fost până la capăt...

E: No, da' o fost...

M: Am trecut Mureșul, cu barca...

D: Și se făceau 7 ani la școala nemțească.

M: Ea (*gesticulează spre sora ei*) o fost la Sânpetru German. AV-a și a VI-a și a VII-a.

E: Eu la Sânpetru German, numa' șapte clase s-o făcut atunci. Am putut să merg mai departe, numa', no, ni s-o îmbolnăvit bunica, atunci o trebuit să rămână cineva cu bunica. Și ea (*sora interlocutoarei*), un an n-o făcut. Ea șase o făcut.

M: Eu n-am făcut. Pe tata l-o împușcat... Și atunci mama n-o avut pe cine. Bunica o paralizat-o.

Annex II

An edifying account for understanding the dramatic situation of the Serbs, Germans, but also of the entire population of the Banat area during the days of the deportation to Bărăgan in June 1951 of over 40,000 people:

Z: Tako je bilo. Došli smo kući, dao je Bog...

D: Da li ste bili tamo u školi?

Z: Da, u prvom, prvi razred sam završila tamo, na rumunskom jeziku. Onda kad smo došli kući u Sampetar, onda sam **pravila/ išla u srpsku školu**, do sedmog razreda, tako je bilo **za/ u** ono vreme...

D: I tamo bila učiteljica...Kako se zvala vaša učiteljica?...

Z: Tamo, u **Baragan (Ac.)-u** (*L, m, sg*), smo imali jednu učiteljicu, Darija, isto **podignuta/ odvedena**, ona je bila negde iz Beregsovo, isto Banaćanka. Pa, **većinom/ uglavnom** su bili Banaćani tamo.

D: Da li su bili samo Srbi?

Z: Bili su neki Nemci iz Sampetra. Bili su i Nemci, ne samo Srbi. Mislim, to su bili u više mesta, znaš...neki su bili ovde, onda neki su bili u Bumbakari, tamo mislim da je bila Teta Boja, u Bumbakari. Onda, ne znam, Dudești Veki, Noj, kako bilo, bilo je više, znaš...To su bili marfari/ *teretni vozovi*, i kako, gde je stao...Šta, došlo naređenje, je stojao vojnik **u vrata (Ac.)/ na**

ulaznim vratima (L.), na drugi dan Dova... I ti koji su trebali da budu **podignuti/ odvedeni**, **na svaka vrata (Ac.)/ na svakim vratima (L.)** bio je cvet od bagrema...

D: Da?...

Z: Da.

D: Kao znak...

Z: Kao znak, da. I ja se sećam, moja tetka dolazila kod nas, a neke komšije su kazali da nede. Kaže, „Nemoj ići kod tvog oca, stoji vojnik **u vrata (Ac.)/ na vratima (L.)**.” A ona nosila meni mleka, ja sam bila mala. I kad je stigla tamo, ona htela da uđe, kad je videla ona njega, se **poplašila/ uplašila**. On kaže: „Intraži, doamnā, ši eu am doi copii...”. Sa suzama u **oči (G)/ u očima (L)**, ipak, bio je neki **duševan/ dobrodušan** čovek, i *joj* je **pustio/ dozvolio** da uđe. Bilo je teško, znaš, kako da ti kažem, nekad bilo, sad se pripoveda. Ovi, omladine/-a (N), to ne može niko ni **da veruje/ da zamisle**, šta je bilo...Na taki blag dan...**Taj dan (N)/ Tog dana (G)** u Sampet(a)ru (L), nije ni bilo službe, **ništa / ničega(G)**, jer većina su bili **podignuti/ odvedeni**, iz srpskih sela (G), Sampetar/-a, Saravola/-e, Varjaš/-a, Ketfelj/-a, Semikluš/-a. Ova sela, više Banaćani. Kad su stigli tamo, ja se sećam iz priče **mojeg/ mog(G)** deda i moje majke, da oni, baštinaši/ *starosedeo*ci odande šta su bili, znaš, su kazali kako su ovi divlji ljudi!...Svi su bežali, i posle, kad su videli šta znaju ovi ljudi, kakvi su ljudi, mislim, gospodari/ *domaćini*, sve na svoje mesto, onda tedka. Su se sprijateljili...I smo imali sve šta nam treba, onda kad smo došli kući, sve smo manuli i smo došli tu. Tu je bio drugi jad!/ *Tu je bilo druge nevolje!* Znaš, što su uzeli, kuće, što su ušli u kuće, nisu hteli da izadju napolje, teškoće...